

Hemmelig.

Besl. O. til innst. O. B.
(Jfr. Innst. O. B.)

År 1933 den 1 juli vart det halde Odelsting, som gjorde sovore
vedtak til lov
om fordringer lydende på flere myntsorter.

§ 1.

En fordringshaver som er norsk og bosatt i Norge (herunder også norske selskaper og institusjoner), kan, hvor fordringen lyder på norske kroner ved siden av utenlandsk mynt, bare kreve betaling i det avtalte beløp av norske kroner. Han må ikke overdra eller pantsette fordringen til nogen som ikke er norsk og bosatt i Norge og må heller ikke føre ut av landet gjeldsbrever og kuponger som er knyttet til fordringen.

§ 2.

Den som overtreder forbudet i § 1, annet punktum, eller medvirker dertil, straffes med bøter. Gjeldsbrever m. v. som søkes utført i strid med § 1, inn-
dras til fordel for statskassen. At en fordring overdras eller pantsettes i strid

G. Eiesland,
president.

med forbudet, medfører ingen økning av debtors forpliktelser.

§ 3.

Denne lov trer i kraft straks. Så lenge Norges Banks seddelinnfrielse er utsatt i medhold av lov av 23 april 1892, § 7, siste ledd, får loven også anvendelse på fordringer som er stiftet før lovens ikrafttreden, forsåvidt ikke vedkommende departement bestemmer noget annet; foretrekker fordringshaveren å vente med å få betaling inntil utløpet av det nevnte tidsrum, kan han i mellemtiden kreve 4 pct. av kronebeløpet i årlig rente. Fordringer som den 3 januar 1933 tilhørte nogen som uansett loven vilde kunne kreve betaling i utenlandsk mynt, berøres ikke av loven fordi om de senere kommer i norsk eie.

Provisorisk anordning om visse pengesfordringer av 3 januar 1933 opheves.

K. K. Kleppe,
sekretær.